

B İ L İ M K U R G U K L A S İ K L E R İ

FRANK HERBERT
DUNE TANRI İMPARATORU

i t h a k i

İ S T İ K B A L
G Ö K L E R D E D İ R !

ithaki

Frank Herbert

1920'de ABD'de doğan Frank Herbert, altı kitaplık, efsanevi *Dune* serisinin başı çektiği birçok bilimkurgu romanının yazarıdır. Tarihte verilen ilk Nebula Ödülü'nü kazanan yazarın *Dune* ile kazandığı bir de Hugo Ödülü bulunmaktadır. Yazar 1986'da hayata gözlerini kapamıştır.

Dune Tanrı İmparatoru

Frank Herbert

Özgün Adı

God Emperor of Dune

İthaki Yayınları - 1264

Bilimkurgu Klasikleri - 26

Dune - 4

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin

Dizi Editörü: Alican Saygı Ortanca

Yayına Hazırlayan: Yosun Erdemli

Kapak Tasarımı: Şükrü Karakoç

Kapak İllüstrasyonu: Ozan Korkut

Kapak Uygulama: Hamdi Akçay

Grafik Uygulama: B. Elif Balkın

1. Baskı, Ekim 2017, İstanbul

ISBN: 978-605-375-720-7

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Dost Körpe, 2017

Frank Herbert © 1981

Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2017

Bu eserin tüm hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

B İ L İ M K U R G U K L A S İ K L E R İ

FRANK HERBERT
DUNE
TANRI İMPARATORU

Çeviren

Dost Körpe

i t h a k i

i t h a k i

Peggy Rowntree'ye
sevgi, hayranlık ve derin takdirle

i t h a k i

Hadi Benotto'nun Rakis gezegenindeki Dar'üs-Balat'ta yapılan keşiflere dair konuşmasından alıntı:

Bu sabah size, diğer şeylerin yanı sıra, ridulyan kristalinden kâğıtlara yazılmış devasa bir koleksiyonu da barındıran bu muhteşem deponun keşfini duyurmaktan mutluluk duyuyor ve keşiflerimizin otantikliğine ilişkin delillerimizi, Tanrı İmparator II. Leto'nun orijinal günlüklerini ortaya çıkardığımızı inanma sebeplerimizi gururla sunuyorum.

İlk olarak, hepimizin *Çalıntı Günlükler* adıyla bildiği bu tarihi hazineyi, atalarımızı anlamamızda yüzyıllar boyu faydalı olmuş, eski zamanlara ait bu günlükleri size hatırlatmak isterim. Hepinizin bildiği gibi, *Çalıntı Günlükler*'in şifresi Uzay Loncası tarafından çözülmüştü ve Lonca Anahtarı denilen yöntem, yeni keşfedilen bu günlüklerin tercümesinde de kullanılmıştır. Lonca Anahtarı'nın çok eskilerden kalma bir yöntem olduğunu kimse inkâr edemez ve bu günlükler ancak ve *ancak* onun sayesinde tercüme edilebilmiştir.

İkinci olarak, bu günlükler çok eski, Ix yapımı bir diktateli ile kâğıda dökülmüştü. *Çalıntı Günlükler*, II. Leto'nun tarihsel gözlemlerini kayda geçirmekte tam da bu yöntemi kullandığını şüpheye mahal vermeyecek şekilde ortaya koymaktadır.

Bahsedeceğim üçüncü husus da bu deponun varlığı, ki bizce en az *Günlükler*'in keşfi kadar önemlidir. *Günlükler*'in saklandığı, hiç kuşkusuz Ix yapımı olan bu depo öylesine ilkel ancak muazzam bir yapı ki, "Dağılış" adıyla bilinen tarihsel döneme yepyeni bir ışık tutacağı kesin. Tahmin edileceği gibi, depo görünmezdi. Efsanelerin ve Sözel Tarih'in düşündürdüğünden çok daha derinlere gömülmüştü. Radyasyon yayarak ve emerek çevresindeki doğal ortamı taklit etmesi

keşfedilmesini güçleştiren bir faktördü, ki bu mekanik taklit özelliği böyle bir şey için aslında hiç de şaşırtıcı değil. Mühendislerimizi asıl şaşırtan, bu işin en basit ve gerçekten ilkel mekanik yöntemlerle gerçekleştirilmiş olması.

Bunun bazılarınızı bizim kadar heyecanlandırıldığını görüyorum.

İlk Ix Küresi'ne, bu tür cihazların atası olan yok-odaya baktığımızı inanıyoruz. İlk olmasa bile en azından *ilklerden* olduğuna ve ilkiyle aynı ilkelere dayanarak yapıldığına inanıyoruz.

Sabırsızlandığınızı görüyorum; az sonra depoyu kısa süreliğine de olsa size gezdireceğimizi söyleyerek içinizi rahatlatayım. Tek istediğimiz depodayken sessiz olmanız, çünkü mühendislerimiz ve diğer uzmanlarımız içeride deponun sırlarını çözmek için uğraşıyorlar.

Sır demişken, söyleyeceğim dördüncü şey keşiflerimizin en büyüğü olabilir. Burada bulduğumuz öyle bir şey daha var ki, ondan bahsederken içimde tarifsiz hisler uyanıyor... II. Leto'nun, babası Paul Muad'Dib'in sesiyle yaptığı gerçek sözlü kayıtlar. Bene Gesserit Arşivleri'nde Tanrı İmparator'un tasdikli ses kayıtları bulunduğundan, elimizdeki kayıtların (ki hepsi de çok eski bir mikrokabarcık sistemiyle yapılmış) kopyalarını Rahibeler Birliği'ne gönderdik ve karşılaştırma yapmaları yönünde resmi talepte bulduk. Bu kayıtların gerçekliğinin doğrulanacağından şüphe duymuyoruz.

Şimdi lütfen girişte size dağıtılan çeviri alıntılarına bakınız. Sırası gelmişken, bunların ağırlığı için özür dilemek isterim. Bazılarınızın bu konuda espri yaptığınızı duydum. Pratik bir sebepten dolayı, yani maliyet meselesi yüzünden sıradan kâğıt kullandık. Orijinal ciltler öyle küçük sembollerle yazılmış ki, okunabilmeleri için epeyce büyütülmeleri gerekiyordu. Orijinal ridulyan kristallerinin her birinde, şu an elinizde tuttuğunuz ciltlerin kırktan fazlasını dolduracak kadar yazı bulunuyor.

Projektörü çalıştırabilirsek... evet. Şimdi solunuzdaki perdede, orijinal bir sayfanın bir kısmını görüyorsunuz. İlk

cildin ilk sayfası bu. Bizim tercümemiz ise sağdaki perdelerde. Buradaki açık delile, kelimelerdeki şiirsel kibrin yanı sıra tercümeden çıkarılan anlama dikkatinizi çekerim. Bu üslup, kolayca saptanabilen tutarlı bir kişiliği ifade ediyor. Bunları ancak atalarının anılarını doğrudan deneyimleyebilmiş birinin, önceki hayatlarla yaşadığı bu sıradışı deneyimi bu yeteneğe sahip olmayan kişilerin anlayabileceği şekilde paylaşmaya çalışan birinin yazmış olabileceğine inanıyoruz.

Şimdi de içeriğin asıl anlamına bakalım. Göndermelerin tümü de, böylesi bir metni yazabilecek tek kişi olduğuna inandığımız şahsa dair tarihin bize anlattığı şeylere uyuyor.

Şimdi size bir sürprizimiz daha var. Ünlü şair Rebeth Vreeb'i, bu sabah bizlere katılması ve ilk sayfanın çevirisinden kısa bir bölüm okuması için davet ettim. Bu kelimelerin çevirilerinin bile, yüksek sesle okunduğunda farklı bir niteliğe büründüğünü fark ettik. Bu günlüklerde keşfettiğimiz bu oldukça sıradışı niteliği sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Bayanlar baylar, karşınızda Rebeth Vreeb.

Rebeth Vreeb'in yaptığı okumadan alıntı:

Şuna inanın ki, ben kader kitabıyım.

Sorular düşmanımdır. Çünkü benim sorularım patlayıcıdır! Yanıtlar korkmuş kuş sürüsü misali havalanıp uçuşarak, kaçamadığım anılarımın göğünü karartır. Tek bir yanıt, tek biri yeterli değil.

Geçmişimin ürkünç boyutuna girdiğimde ne prizmalar ışıldar. Bir kutuya konulmuş kırık bir çakmaktaşı parçasıyım ben. Kutu kendi eksenini etrafında, sarsılarak dönüyor. Sırlar fırtınasında savruluyorum. Kutu açıldığında bu varlığa, ilkel bir diyardaki bir yabancı gibi geri dönüyorum.

Yavaşça (yavaşça diyorum) adımları yeniden öğreniyorum.

Ama bu, kendimi tanıdığım anlamına gelmiyor!

Adımı taşıyan bu kişi, Leto diye çağrılan bu ikinci kişi, zihninde başka sesler, başka isimler ve başka yerler buluyor. Ah, size söz veriyorum ki (tıpkı bana da söz verildiği gibi), tek

bir isme karşılık vereceğim. “Leto” diye seslenirseniz karşılık vereceğim. Sabırla gerçekleşecektir bu, sabretmeyle ve bir şeyle daha:

İpler benim elimde!

Onların hepsi bana ait. İsteddiğiniz herhangi bir konuyu hayal edelim; diyelim ki... *kılıçla öldürülmüş insanlar*. Bütün o kanlarla, bozulmamış her bir görüntü, her inilti ve o çarpılmış yüzlerin hepsiyle birlikte benimdir onlar.

Anneliğin hazları, diye düşünürüm, ve bütün doğum döşekleri benimdir. Sıra sıra bebeklerin gülümsemesi ve yeni nesillerin tatlı sesleri. Çocukların emeklemeye başlayıp ilk adımlarını atışlarını ve gençlerin kazandığı ilk zaferleri paylaşırım. Bunlar üst üste yığılıp durur, ta ki gördüklerimin çoğu birbirinin aynısı ve tekrarı olana dek.

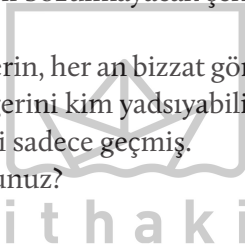
“Bunların hepsini bozulmayacak şekilde sakla,” diye kendimi uyarırım.

Böyle deneyimlerin, her an bizzat gördüğüm şeyler yoluyla öğrenmemin değerini kim yadsıyabilir?

Ahhh, ama hepsi sadece geçmiş.

Anlamıyor musunuz?

Sadece geçmiş!

Bu sabah, artık var olmayan bir gezegene ait bir diyarda, atların yayıldığı bir ovanın kenarındaki bir yurt çadırında doğdum. Yarın başka bir yerde, başka biri olarak doğacağım. Henüz seçim yapmadım. Ama bu sabah... ahhh, bu hayat! Gözlerimi odaklamayı öğrenince, ezilmiş çimenlere vuran gün ışığına baktım ve hayatlarının tatlı uğraşlarıyla meşgul olan gayretli insanlar gördüm. Ne oldu... ah, eskilerin bütün o gayretkeşliğine ne oldu?

–Çalıntı Günlükler

Ay ışığı altında, Yasak Orman'ın gölgeleri arasından kuzeye doğru koşan üç kişi neredeyse yarım kilometrelik bir hat oluşturuyordu. Hattın sonundaki koşucunun yüz metre kadar gerisinde de onu takip eden D-kurtları vardı. Bu hayvanların avlarını gözlerine kestirince hep yaptıkları gibi hevesle hırlayıp hızlı hızlı soluyarak koştukları duyuluyordu.

İlk Ay gökyüzünde neredeyse tam tepede olduğundan, orman oldukça aydınlıktı ve buralar Arrakis'in yüksek enlemleri olsa da yaz mevsimi sebebiyle hava ılıktı. Son Çöl Sareer'den gelen akşam esintileri, reçine kokularını ve yerdeki çürük yapraklarla dalların kokusunu taşıyordu. Bazen de Sareer'in ardındaki Kynes Denizi'nden esen bir meltem, koşucuların burnuna hafif tuz ve balık kokuları getiriyordu.

Sondaki koşucunun adının Fremen dilinde “*Sevgili Geride Kalan*” anlamına gelen Ulot olması kaderin bir cilvesiydi. Ulot kısa boyluydu ve kolay kilo alan bir bünyeye sahip olduğundan, bu maceraya hazırlanırken ayrıca rejim yapmak zorunda kalmıştı. Var güçleriyle yaptıkları bu koşu için zayıflamış olsa da yüzü hâlâ tombuldu ve kendini hâlâ aşırı kilolu hissettiği iri, kahverengi gözlerinden okunuyordu.

Ulot daha fazla koşamayacağını farkındaydı. Nefes ne-

feseydi, solukları hırıltılıydı. Bazen tökezliyordu. Ama arkadaşlarına seslenmiyordu. Ona yardım edemeyeceklerini biliyordu. Hepsisi de aynı yemini etmişti, çünkü modası geçmiş erdemler ve Fremen sadakatinden başka savunmaları olmadığını farkındaydılar. Bir zamanlar Fremenlere ait olan her şey artık müzeliğe olmuşsa da bu hâlâ geçerliydi... Müze Fremenlerinden öğrendikleri ezberler.

Ulot'un kötü yazgısını sessizce kabullenmesini sağlayan, Fremen sadakatiydi. Kadim erdemleri öyle iyi benimsemişti ki... koşucuların taklit ettikleri bütün bu erdemleri sadece kitaplardan ve Sözel Tarih efsanelerinden öğrenmiş olmaları çok acıydı.

D-kurtları artık epey yaklaşmıştı; bu devasa, gri yaratıkların omuz yüksekliği neredeyse insan boyundaydı. Sıçraya sıçraya koşarken hevesle hırılıyorlardı; başlarını öne uzatmış, gözlerini ay ışığında kolayca görülen kurbanlarından ayırmıyorlardı.

14 Sol ayağı bir köke takılınca Ulot az kalsın düşüyordu. Atlattığı bu tehlike, enerjisini tazeledi. Daha hızlı koşarak, takipçileriyle arasındaki mesafeyi bir kurt boyu kadar açtı. Kollarını piston gibi hareket ettiriyordu. Açık ağzından sesli nefes alıp veriyordu.

D-kurtları hızlanmadı. Ormanlarının yoğun, yeşil kokularını izleyerek hızla akan gümüşü gölgelerdi onlar. Yarışı kazandıklarını biliyorlardı. Onlar için bildik bir deneyimdi bu.

Ulot tekrar tökezledi. Epey boy atmış bir fidan yüzünden bozulan dengesini yeniden bularak soluk soluğa koşmayı sürdürdü; titreyen bacakları, onlara verilen emirlere isyan ediyordu. Tekrar hızlanmak için enerjisi kalmamıştı.

D-kurtlarından biri, iri bir dişi, Ulot'un solundan yaklaşık birden üstüne sıçradı. Dev azı dişleriyle Ulot'un omzunu parçaladı; Ulot sendelese de düşmedi. Şimdi ormanın kokularına keskin kan kokusu da eklenmişti. Daha küçük bir erkek kurt sağ kalçasını ısırığında, Ulot sonunda haykırarak yere yuvarlandı. Sürü üstüne çullandı ve çığlıkları bir anda kesildi.

D-kurtları durup beslenmek yerine diğerlerini kovalama-

yı sürdürdü. Ormanda yeri ve esintili havayı koklayarak, koşan diğer iki insanın bıraktığı ılık kokuları takip ettiler.

Sıradaki koşucunun ismi Kwuteg idi; Arrakis'te kökü Dune çağına dek uzanan, kadim ve saygın bir aileye mensuptu. Kwuteg'in atalarından biri Tabr Siyeçi'nde ölü-damıtıcısı şefliği yapmıştı, ama aradan üç bin yıldan fazla zaman geçtikten sonra artık buna inanan pek kalmamıştı. Kwuteg uzun ve zayıf bedeniyle mükemmel koşuyor, uzun adımlar atıyordu. Kartalı andıran yüzünün arkasında uzun siyah saç dalgalanıyordu. Arkadaşları gibi o da siyah ve dar bir yün eşofman giymişti. Eşofman altı, kalça hareketlerini ve kaslı uyluklarını, aldığı derin ve düzenli solukları belli ediyordu. Tanrı İmparator'un Sareer'deki Kalesi'nin insan yapımı uçurumundan inerken sağ dizini incittiğini gösteren tek belirti, normalden yavaş koşmasıydı.

Kwuteg, Ulot'un çığlıklarını ve kısa, gerilim yüklü bir sesizlikten sonra tekrar takibe başlayan D-kurtlarının ulumalarını duyunca bir dostunun daha Leto'nun canavar muhafızları tarafından öldürülüşünü hayalinde canlandırmamaya çalıştı ama başarılı olamadı; hayal gücü büyülü etkisini gösterdi. Kwuteg o tirana içinden küfretti, ama bunu sesli olarak tekrarlamak için nefesini harcamayacaktı. Idaho Nehri'ne ulaşıp kurtulma şansına hâlâ sahipti. Kwuteg arkadaşlarının, hatta Siona'nın bile kendisi hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Hayatı boyunca tutumlu biri olarak tanınmıştı. Çocukken bile enerjisini idareli harcar ve acil bir durumda kullanmak üzere cimrice biriktirirdi.

Dizinin sakatlığına karşın hızını artırdı. Nehre az kaldığını biliyordu. Dizindeki hasar artık acı vermenin ötesine geçmiş ve tüm bacağına, hatta bedeninin sağ tarafının tamamını durmadan kavuran bir alev halini almıştı sanki. Kwuteg dayanma gücünün sınırlarını biliyordu. Siona'nın nehre varmak üzere olduğunu da biliyordu. Aralarındaki en hızlı koşucu oydu ve Sareer Kalesi'nden çaldıkları şeylerin bulunduğu mühürlü paketi taşıyordu. Kwuteg koşmayı sürdürürken bir yandan da düşüncelerini o pakete odakladı.

O paketi iyi koru Siona! Leto'yu mahvetmekte kullan!

D-kurtlarının hevesli hırıltıları Kwuteg'in bilincine sızdı. Fazla yaklaşmışlardı. Kwuteg kurtulamayacağını o zaman anladı.

Ama Siona kurtulmalı!

Dönüp arkasına bakma riskini göze alınca, kurtlardan birinin yan taraftan yolunu kesmeye çalıştığını gördü. Saldırı planlarını çözdü. Yandan yaklaşan kurt sıçrarken, Kwuteg de sıçradı. Sürüyle arasına bir ağacı alarak eğilip, yandan sıçrayan kurdun altından geçerken hayvanın arka bacaklarından birini iki eliyle tuttu ve hiç duraksamadan kurdu topuz gibi savurarak diğerlerinin kaçışmasına yol açtı. Hayvan tahmininden hafif çıkmıştı, artık kaçmak yerine saldırıya geçmek de onu neredeyse keyiflendirmişti; canlı sopa niyetine kullandığı kurdu semazen gibi döne döne savurarak, sürünün içine doğru ilerledi... saldıran kurtlardan ikisinin kafatası kırıldı ve yere yığıldılar. Ama Kwuteg aynı anda her tarafını birden kollayamazdı. Sırtına çevik bir erkek kurt atlayınca bir ağaca çarptı ve canlı sopasını elinden düşürdü.

"Kaç!" diye haykırdı.

Sürü yaklaşırken, Kwuteg çevik erkek kurdun boğazını ısırıldı. Can havliyle, var gücüyle ısırıldı. Yüzüne kurt kanı fişkirince etrafını göremez oldu. Nereye gittiğinin farkında olmadan, yuvarlanarak uzaklaşmayı denedi ve çarptığı bir kurtla boğuşmaya başladı. Sürünün bir kısmı inleyerek kaçırırken bazıları da yaralı hemcinslerine saldırdı. Ama birçoğu avlarından vazgeçmemişti. İki taraftan birden saldıran kurtların dişleri Kwuteg'in boğazını parçaladı.

Ulot'un çığlığını ve sonrasındaki, neye alamet olduğu belli olan sessizliği ve ardından gelen, takibe devam eden kurt sürüsünün ulumalarını Siona da duymuştu. İçinde öyle büyük bir öfke kabarmıştı ki, bir an patlayacak gibi olmuştu. Ulot bu maceraya analiz yeteneği sebebiyle dahil edilmişti; sadece birkaç parçaya bakarak bütünü görebilen biriydi. Kale'nin planlarıyla birlikte buldukları iki tuhaf cildi, yanından hiç ayırmadığı büyütecini çantasından çıkarıp inceleyen Ulot olmuştu.

“Şifreli yazıya benziyor,” demişti.

Ve Radi, zavallı Radi, ekiplerinden ilk ölen oydu... “Fazladan ağırlık taşıyamayız. At onları,” demişti.

Ulot, “Önemli olmasalar bu kadar iyi saklanmazlardı,” diyerek karşı çıkmıştı.

Kwuteg de Radi’yi desteklemişti. “Buraya Kale’nin planlarını almaya geldik ve aldık. Bu şeyler fazla ağır.”

Ama Siona, Ulot ile hemfikir olmuştu. “Ben taşıyım.”

Böylece tartışma bitmişti:

Zavallı Ulot.

Ekibin en kötü koşucusu olduğunu hepsi biliyordu. Ulot birçok konuda ağırkanlı olsa da, zihninin iyi çalıştığı inkâr edilemezdi.

Güvenilir biri.

Hayattayken güvenilir biriydi.

Siona öfkesini kontrol altına alıp, enerjisini daha da hızlanmakta kullandı. Ay ışığı altında, ağaçların arasından hızla koşuyordu. Koşucuların zamansızlık boyutuna girmişti; artık sadece kendi hareketlerinin bilincindeydi, bedeni de koşullandırıldığı şeyleri yapıyordu.

Koştuğunda erkekler tarafından güzel bulunurdu. Siona bunu bilirdi. Koyu renkli, uzun saçını rüzgârda dalgalanıp dikkatini dağıtmasın diye sıkıca bağlamıştı. Kwuteg’i aynı şeyi yapmadığı için aptallıkla suçlamıştı.

Kwuteg nerede?

Siona’nın saçı Kwuteg’inki gibi değildi. Kwuteg’in tam aksine, bazen siyahla karıştırılan ancak siyah olmayan, koyu bir kahverengiydi.

Yüz hatları, genlerin zaman zaman gerçekleştiği şekilde, çok eskilerde yaşamış bir atasına oldukça benziyordu: Yüzü zarif bir şekilde ovaldi, geniş bir ağıza ve küçük burnunun yukarısında dikkatli gözlere sahipti. Yıllardır koştuğu için vücudu incelik sıırım gibi olsa da, hâlâ çevresindeki erkeklere güçlü cinsel sinyaller gönderirdi.

Kwuteg nerede?

Kurt sürüsünün sesinin kesilmiş olması onu kaygılandı-

riyordu. Radi'yi öldürmeden hemen önce de susmuşlardı. Setuse'yi yakaladıklarında da aynı şey olmuştu.

Siona, *Sessizlik başka anlamlara da gelebilir*, diye düşünerek kendini ikna etmeye çalıştı. Kwuteg de sessizdi... ve güçlüydü. Dizini incitmesi onu pek etkilememiş gibiydi.

Göğsü ağrımaya başlayan Siona, nefesinin yakında tıkanmaya başlayacağını yaptığı uzun koşu antrenmanlarından biliyordu. İnce kumaşlı, siyah koşu giysisinin içindeki vücudundan hâlâ ter boşanıyordu. İlerideki nehri geçerken sorun çıkmaması için mühürlediği, içinde değerli ganimetler bulunan kutuyu sırtının üst kısmına asmıştı. Kutuda katlı duran Kale haritalarını düşündü.

Leto baharat stokunu nerede saklıyor?

Kale'nin içinde bir yerlerde olmalıydı. Mutlaka. Haritaları inceleyerek bu konuda ipucu bulabilirdi. Bene Gesseritlerin, Lonca'nın ve tüm diğerlerinin arzuladığı melanj baharattı... riske atılmaya değer bir ödüldü.

Bir de o şifreli iki cilt vardı. Kwuteg bir konuda haklıydı. Ridulyan kristalinden kâğıt gerçekten ağırdı. Ama Siona, Ulot'un heyecanını paylaşıyordu. O şifreli yazılarda önemli bir şeyler gizliydi.

Arkasındaki ormandan, takip eden kurtların hevesli ulumaları tekrar gelmeye başladı.

Koş Kwuteg! Koş!

Siona'nın biraz ilerisinde, ağaçların arasından Idaho Nehri'nin kıyısı beliriverdi. Siona açıklığın ardındaki, ay ışığıyla aydınlanan nehri gördü.

Koş Kwuteg!

Kwuteg'ten bir ses, herhangi bir ses duyabilseydi keşke. Koşuya başlamış on bir kişiden geriye sadece ikisi kalmıştı. Dokuzu bu maceranın bedelini canlarıyla ödemişti: *Radi, Aline, Ulot, Setuse, Inineg, Onemao, Hutye, Memar ve Oala*.

Siona isimlerini düşünürken içinden her biri için dua etti; tiran Leto'ya değil kadim tanrılara, özellikle de Şeyh Hulud'a dua etti.

"Çölde yaşayan Şeyh Hulud'a dua ediyorum."

Aniden ormandan çıkıp nehrin yanındaki, ay ışığıyla aydınlanan çimenli araziye daldı. Az ileride, dar kumsal hattının ardındaki nehir onu çağırıyordu. Yağ gibi akan nehrin yanı sıra uzanan kumsal gümüşiydi.

Siona'nın arkasındaki ormandan yükselen bir haykırış az kalsın tökezlemesine yol açacaktı. Vahşi kurt seslerinin arasından duyduğu Kwuteg'in sesini tanımıştı. Kwuteg adını söylemese de ona seslenmiş, anlamı gayet net olan, sayısız cümleye bedel tek bir sözcüğü haykırmişti... bir ölüm kalım mesajı göndermişti.

“Kaç!”

Kurt sürüsü artık çıldırmış gibi, korkunç bir şekilde uluyordu; ama Kwuteg'den başka ses gelmedi. Siona o zaman, Kwuteg'in son gücünü nasıl kullandığını anladı.

Beni kurtarmak için kurtları oy alıyor.

Kwuteg'in haykırarak verdiği talimata uyarak nehir kıyısına koştu ve suya balıklama daldı. Koşarken ısınıp ter içinde kalmış bedeni buz gibi nehre dalınca şok yaşadı. Bir an sersemledikten sonra su yüzeyine çıkıp yüzmeye ve nefesini toplamaya çalıştı. Değerli kutusu suda yüzüyor, başının arkasına çarpıp duruyordu.

Idaho Nehri'nin bu kısmı dardı, en fazla elli metre genişliğindeydi ve Leto'nun mühendislerinin tasarladığının aksine dümdüz uzanmıyordu, hafif bir kıvrıma sahipti, kıyılarındaki kumlu girintiler ağaç kökleri, gür kamışlar ve yeşil çimenlerle çevriliydi. D-kurtlarının nehre varınca durmaya koşullandırıldıklarını bilmek Siona'ya güven veriyordu. Kurtların bölgesinin sınırları belliydi: Bu tarafta nehir, diğer tarafta çöl duvarı. Siona yine de son birkaç metreyi dipten yüzdü ve kıyının gölgeleri arasından su yüzeyine çıkınca dönüp arkasına baktı.

Kurt sürüsü nehrin kıyısına dizilmiş, öylece duruyordu; içlerinden sadece biri nehre iyice yaklaşmıştı. Öne eğildi; ön ayakları neredeyse suya girecekti. Siona onun hırladığını duydu.

Kurdun kendisini gördüğünü biliyordu. Gördüğü kesindi.

D-kurtlarının gözleri çok keskin olurdu. Leto, ataları Keskin Gözlü Tazılar olan bu orman bekçilerini iyi görebildikleri için ürettirmişti. Ama kurtlar bu kez koşullanmayı kırabilir miydi? Bunlar dünyayı en çok gözleriyle algılayan avcılardı. Nehir kıyısındaki kurt suya girerse, sürünün geri kalanı peşinden gelebilirdi. Siona nefesini tuttu. İyice bitkin düştüğünü hissediyordu. Neredeyse otuz kilometre kat etmişlerdi, hem de on beşinde D-kurtlarını enselerinde hissederek.

Nehir kıyısındaki kurt son bir kez hırladıktan sonra sıçrayarak arkadaşlarının yanına döndü. Sessiz bir sinyale uyarçasına koşarak ormana geri döndüler.

Siona kurtların nereye gittiğini biliyordu. D-kurtları, Yasak Orman'da öldürdükleri her şeyi yeme hakkına sahipti. Bunu herkes bilirdi. Sareer'in muhafızları olarak ormanda dolaşmalarının sebebi buydu.

Siona, "Bunun hesabını vereceksin Leto," diye fısıldadı. Sesi hemen arkasındaki sazların hışırtısı kadar hafif çıkmıştı. "Ulot'un, Kwuteg'in ve diğerlerinin hesabını vereceksin. Vereceksin."

Kendini yavaşça akıntıya bırakarak yüzmeye başladı; sonunda dar bir kumsal görüp oraya doğru yöneldi. Bitkin olduğundan zorlanarak kıyıya çıktı ve kutunun içindekilerin ıslanıp ıslanmadığını kontrol etti. Mühür kırılmamıştı. Siona ay ışığında bir an kutuya baktıktan sonra gözlerini nehrin karşı kıyısında duvar gibi yükselen ormana çevirdi.

Ne büyük bir bedel ödedik. On dostum öldü.

Gözlerinde yaşlar parlıyordu, ama eski Fremenler gibi davrandığından fazla gözyaşı dökmedi. Yaşadığı macera, nehri geçmesi, kuzey sınırlarında kurtların devriye gezdiği ormana girmesi, ardından da Son Çöl Sareer'i aşırıp Kale surlarına tırmanması, bütün bunlar daha şimdiden rüyaymış gibi gelmeye başlamıştı... hatta kurtlardan kaçışı bile, ki bunu bekliyordu çünkü bu muhafız kurt sürüsünün peşlerine düşmek için davetsiz misafirleri beklediği kesindi... bütün bunlar rüyaydı. Geçmişte kalmıştı.

Kurtuldum.

Mühürlü paketi düzgünce yerleştirip, kutuyu tekrar sırtına astı.

Savunma hatlarını yarıp geçtim Leto.

Siona o gizemli günlükleri düşündü. O şifreli yazılarda intikamını almasını sağlayacak bir şeylerin gizli olduğunu hissediyordu.

Seni mahvedeceğim Leto!

Seni mahvedeceğiz! diye düşünmemişti. Bu Siona'nın tarzı değildi. Bu işi tek başına yapacaktı.

Dönüp nehir kıyısındaki çimenliğin ardındaki meyve ağaçlarına doğru, uzun adımlarla yürümeye başladı. Yürürken yüksek sesle, eski Fremen âdetleri uyarınca kendi ismini de söyleyerek, durmadan aynı yemini ediyordu: "Siona İbn Fuad el-Seyefa Atreides seni lanetliyor Leto. Bütün yaptıklarının hesabını vereceksin!"

i t h a k i